

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce **G.A.B., a.s.**, IČ ■■■, se sídlem ■■■, zastoupeného JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem se sídlem nám. Míru 143, 344 01 Domažlice, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2014, č. j. 25504-135/2014-900000-304.8,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 27. 5. 2014, č. j. 25504-135/2014-900000-304.8, se z r u š u j e pro vady řízení a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je p o v i n e n nahradit žalobci k rukám JUDr. Václava Faltýna, advokáta, se sídlem nám. Míru 143, 344 01 Domažlice, náklady řízení ve výši 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobce se včasnou žalobou domáhá (obdobně jako ve spojených věcech pod sp. zn. 59 Af 44/2014, 59 Af 141/2014 či dříve řešených spojených pod sp. zn. 59 Af 40/2014, nebo 59 Af 58/2014 a 59 Af 59/2014) zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný částečně změnil rozhodnutí – dodatečný platební výměr – Celního úřadu pro Liberecký kraj (dále jen „celní úřad“). Dodatečným platebním výměrem bylo žalobci podle čl. 222 odst. 1 písm. a) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex“) a § 127 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, doměřeno antidumpingové clo ve výši 84 835 Kč, a to v souvislosti s dovozem skleněných rohoží z Číny. Žalovaný dodatečný platební výměr změnil tak, že do výroku dodatečného platebního výměru doplnil použití prováděcího nařízení Rady (EU) č. 248/2011, kterým se ukládá konečné

antidumpingové clo a s konečnou platností vybírá prozatímní clo uložené na dovoz některých výrobků z nekonečných skleněných vláken pocházejících z Čínské lidové republiky (dále jen „nařízení č. 248/2011“), s tím, že ostatní části dodatečného platebního výměru zůstaly rozhodnutím žalovaného nezměněny.

Shora uvedená rozhodnutí celní správy byla vydána na základě výsledků kontroly pro propuštění předmětného zboží č. NK0004/13/560501 – skleněných rohoží, resp. rohoží ze skleněných vláken. Kontrole u tohoto dovozu skleněných rohoží předcházelo podání celního prohlášení ze dne 16. 9. 2010 u Celního úřadu Praha D8 zástupcem žalobce společností [REDAKCE], jako deklarantem, v rámci zjednodušeného postupu v systému e-Dovoz a propuštění zboží do režimu volného oběhu dne 29. 9. 2010. Jak o tom svědčí tiskopis JSD, v celním prohlášení bylo deklarantem do kolonky č. 31 (nákladové kusy a popis zboží) uvedeno, že se jedná o skleněné rohože; do kolonky č. 33 (zbožový kód) číselný kód podpoložky kombinované nomenklatury 70193100 s uvedením Taric kódu 91; do kolonky č. 34a (kód země původu) CN. K celnímu prohlášení byla předložena mimo jiné i obchodní faktura vystavená odesílatelem zboží společností [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE]. Není sporu o tom, že předmětné zboží bylo propuštěno do navrhovaného celního režimu rozhodnutím v celním řízení a deklarantovi byla celním výměrem sdělena výše celního dluhu na základě shora uvedeného celního prohlášení a dovozní clo bylo ve stanovené výši uhrazeno.

Dne 20. 3. 2013 zahájil celní úřad u žalobce kontrolu po propuštění shora označeného zboží, která byla zaměřena na ověření správnosti údajů uvedených na jednotlivých celních prohlášeních, mj. i toho, které se týkalo posuzovaného dovozu předmětných rohoží. Při kontrole po propuštění zboží celní úřad zjistil, že na celním prohlášení byly uvedeny nesprávné údaje v kolonce v kolonce č. 33 - zbožíový kód (70193100 91 místo správného údaje 70193100 99). O výsledcích kontrolního zjištění sepsal celní úřad protokol, výsledky kontroly byly se žalobcem projednány, a následně bylo kontrolní zjištění zachyceno ve Zprávě o kontrole po propuštění zboží ze dne 9. 7. 2013, č. j. 11752-22/2013-560000-51.

S ohledem na výsledky kontroly po propuštění zboží celní úřad dodatečným platebním výměrem ze dne 10. 7. 2013 doměřil žalobci v souvislosti s dovozem skleněných rohoží antidumpingové clo. Celní úřad vycházel z toho, že dovážené zboží - skleněné rohože, v dovozních dokladech označované jako „E-glass Chopped Strand Mat“, není rohožemi ze skleněné vlny a bylo nesprávně sazebně zařazeno do Taric kódu 701931 00 91, ačkoliv se správně zařazuje do Taric kódu 701931 00 99 (rohože ze skleněných vláken), které má stejnou sazbu dovozního cla, ale vztahuje se na něj sazba konečného antidumpingového cla 13,8 %, a proto mělo být z předmětného zboží vyměřeno také antidumpingové clo.

Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí se zařazením předmětného zboží – skleněných rohoží - pod Taric kód 701931 00 99 ztotožnil, když zboží hodnotil jako rohože ze skleněných střižových vláken, nikoli rohože ze skleněné vlny, s odkazem na odpověď Evropské komise, Generálního ředitelství pro obchod, Ředitelství H – Ochrany obchodu, Antidumpingového a antisubvenčního výboru a stanoviska Výboru pro celní kodex Generálního ředitelství pro daně a celní unii (dále jen „GR TAXUD“) ze 103. zasedání. Žalovaný dovozoval, že rohože ze skleněných střižových vláken lze zahrnout pod pojem rohože vyrobené z nekonečných skleněných vláken, proto se jedná o zboží spadající pod čl. 1 odst. 1 nařízení č. 248/2011, když rozhodujícím kritériem je, že se nejedná o rohože vyrobené

ze skleněné vlny, na které jediné se uvedené nařízení o antidumpingovém clu nevztahuje.

II. Žalobní námítky

Žalobce předně namítal, že rozhodnutí žalovaného ve spojení s prvoinstančním rozhodnutím celního úřadu nemá podklad v provedeném dokazování a v obsahu spisu a vychází z nesprávného a nepodloženého skutkového závěru, že předmětné zboží nejsou rohože ze skleněné vlny, resp. nejde o rohože ze stříže skleněné vlny. Z výsledku kontroly po propuštění zboží takový závěr dovodit nelze, jiné důkazy provedeny nebyly, v rámci kontroly po propuštění zboží již nebylo možno zboží zkoumat, nebyl k dispozici ani jeho vzorek nebo fotografie. Z označení zboží v obchodních dokladech jako „E-glass Chopped Strand Mat“ nevyplývá, z jakých skleněných vláken je stříž vyrobena, zda ze skleněné vlny, či nikoli. Obsah poznámky č. 4 ke kapitole 70 celního sazebníku je podle žalobce bez významu, význam nemá ani vysvětlivka v podpoložce 7019 31. Informace o sazebním zařazení či závazná informace o sazebním zařazení, které jsou zmiňovány v kontrolní zprávě, se nevztahují k předmětnému zboží. Důkazní hodnotu nemají ani internetové stránky výrobce, přičemž tento důkazní prostředek nebyl obsažen v kontrolním spisu a není tak podkladem pro rozhodnutí. Žalobce zdůraznil, že se v průběhu kontroly nevyjadřoval k tomu, jak sekaná vlákna, z nichž byly vyráběny rohože, které odebíral z Číny, vypadala. Neprováděl analýzy materiálu, zkoumal jen parametry podstatné pro další použití rohoží. Z jeho vyjádření v rámci kontroly nelze dovodit, že by předmětné zboží bylo totožné se zbožím dováženým v roce 2012 ohledně charakteru skleněných vláken, z nichž byla vyrobena použitá stříž. Již deklarováním předmětného zboží v celním řízení jeho nepřímým zástupcem dal žalobce najevo, o jaká vlákna se jedná. Žalobce připustil, že při kontrole asi neprokázal, že rohože byly vyrobeny ze stříže skleněné vlny, nicméně ani celní orgány neprokázaly to, že by rohože byly vyrobeny ze stříže z jiných skleněných vláken.

Žalobce dále podrobně argumentoval proti právním závěrům celních orgánů o zařazení předmětného zboží pod Taric kód 701931 00 99 a jeho posouzení jako rohoží ze skleněných vláken. V souvislosti s tím poukazoval na znění příslušných ustanovení nařízení č. 248/2011, podle kterých je třeba uvalit antidumpingové clo na určité zboží. Předně žalobce nesouhlasil s tím, že rohože ze střížových vláken spadají pod obecnější pojem rohože vyrobené z nekonečných skleněných vláken. Podle žalobce je podstatný popis zboží v čl. 1 nařízení č. 248/2011, podle kterého antidumpingovému clu podléhají jen rohože vyrobené z nekonečných skleněných vláken, nikoli rohože ze stříže z jakýchkoli vláken a nikoli rohože ze skleněné vlny. Podstatné pro věc je, co zákonodárce do textu napsal, nikoli jeho úmysl. Dále se žalobce věnoval významu pojmu „filament“, v češtině „nekonečné vlákno“, kterým podle něj nemůže být vlákno nastříhané. Odkazoval na vysvětlivky k položce 7019 31 Harmonizovaného systému, které jsou podstatné pro sazební zařazení a stanovení celních sazeb a které odlišují rohože vyrobené z nekonečných skleněných vláken od rohoží vyrobených ze skleněné stříže. Žalobce uváděl, že sám žalovaný připouštěl výkladové problémy s tím, jaké skleněné rohože měly antidumpingovému clu podléhat. Žalobce se dovolával části B bod 1. odst. 17 nařízení Komise (EU) č. 812/2010, v němž jsou jako výrobky z nekonečných skleněných vláken označeny jen stříž, pramence, rohože a příze. Rohož ze skleněné stříže je tak až výrobkem z jiného výrobku z nekonečného skleněného vlákna.

Žalobce zmínil, že clo bylo doměřeno téměř po třech letech od propuštění zboží, což samo o sobě představuje nezákonnost.

Podle žalobce zavedení speciálního kódu KN pro rohože z nekonečných skleněných vláken a speciálního kódu KN pro rohože ostatní od 1. 1. 2012 jsou důkazem toho, že z rohoží ze skleněné stříže nebylo uplatňováno konečné antidumpingové clo ani v roce 2012 a 2013 a nelze tedy legitimně uplatňovat antidumpingové clo z rohoží ze skleněné stříže za období od 17. 9. 2010 do 31. 12. 2011 při stejném znění prováděcího nařízení č. 248/2011 jen z důvodu jiného uspořádání celního sazebníku koncem roku 2010 a v roce 2011. Žalobce se dovolával závazné informace o sazebním zařazení zboží ze dne 24. 2. 2014. Takový postup celních orgánů porušuje nejen zásadu legitimního očekávání, ale i zásadu rovnosti v přístupu, napadená rozhodnutí je proto nezákonná. Rozhodně žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že v členění Taric se promítl záměr Komise zatížit antidumpingovým clem dovoz všech rohoží ze skleněných vláken z Číny. Naopak Evropská komise se podle žalobce snaží následně rozšířit dopad příslušných právních předpisů i na výrobky, které podle nich antidumpingu nepodléhají.

Dalším důvodem nezákonnosti rozhodnutí žalovaného je, že byla postavena na odpovědi Evropské komise, Generálního ředitelství pro obchod, Ředitelství H – Ochrany obchodu, učiněné k dotazu žalovaného v rámci odvolacího řízení, jako na důkazu. Odpověď nelze považovat za důkazní prostředek, jedná se o právní názor jiného orgánu veřejné moci, resp. stanovisko k výkladu právního předpisu, navíc nesprávné. Především pak nikoli právně závazné, které by mohlo mít negativní dopad do právní sféry osob vně správy. Výklad se pak vztahoval k jiné situaci, v jiné době, byl učiněn za jiné právní úpravy. To samé platí ve vztahu k názoru GŘ TAXUD z roku 2013. Podle žalobce výklady učiněné dodatečně ze strany institucí EU jsou v rozporu s tím, co bylo uvedeno v textu dané právní normy.

Žalovaný nesprávně argumentoval § 104 odst. 1 písm. g) celního zákona, neboť v době, kdy bylo předmětné zboží propouštěno do volného oběhu, byla v uvedeném ustanovení celního zákona jako základní náležitost rozhodnutí uvedena jen zbožová položka, nikoliv podpoložka. Tím padá celá další argumentace žalovaného, která navazuje.

V dalším žalobním bodu žalobce upozornil na to, že nařízení č. 812/2010 o uložení prozatímního antidumpingového cla pozbylo platnosti šest měsíců po uplynutí prvního dne po jeho vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie, tj. 17. 3. 2011. Podle neplatného nařízení nelze ve vztahu k žalobci ani zajistit, natož pak mu dodatečně vyměřit antidumpingové clo. To ani celní úřad neučinil, jak je zřejmé z obsahu změny prvoinstančního rozhodnutí – doplnění prováděcího nařízení č. 248/2011 do výroku. Ovšem ani podle prováděcího nařízení č. 248/2011 nelze antidumpingové clo z předmětného zboží dodatečně vyměřit, neboť nařízení vstoupilo v platnost dne 16. 3. 2011, tedy po dovozu předmětného zboží a po jeho propuštění do volného oběhu. Jeho čl. 1 nelze na předmětný dovoz aplikovat. Aplikovat pak nelze ani čl. 2 odst. 2, neboť u předmětného zboží nebyla zajištěna žádná částka v podobě prozatímního antidumpingového cla podle nařízení č. 812/2010. Nelze proto žádnou takovou částku podle čl. 2 odst. 2 prováděcího nařízení č. 248/2011 vybrat. I v tomto ohledu platí, že žalobce nedovezl rohože vyrobené z nekonečných skleněných vláken, a z tohoto důvodu nepodléhalo předmětné zboží ani prozatímnímu antidumpingovému clu ve smyslu nařízení č. 812/2010. Byl-li v mezidobí zrušen právní předpis zavádějící prozatímní antidumpingové

clo, s ohledem k obsahu navazující právní úpravy provedené předpisem o konečném antidumpingovém clu je nelze dodatečně uplatnit, nebylo-li zajištěno v době existence nařízení o prozatímním antidumpingovém clu. Argumentace žalovaného je v daném směru nesprávná, nevyvrací námitky žalobce. V návaznosti na právě uvedené žalobce dále namítal, že antidumpingové clo mu nelze předepsat již z toho důvodu, že návrh na propuštění zboží do režimu volného oběhu byl podán již dne 16. 9. 2010, tedy ještě před nabytím účinnosti nařízení č. 812/2010. Podle žalobce není podstatný okamžik, kdy celní úřad přijal a zboží propustil. Podstatné je naopak datum podání celního prohlášení, pozdější přijetí celního prohlášení a propuštění zboží je svévolí celního úřadu, kterou žalobci nelze přičítat.

Podle dalšího žalobního bodu jsou rozhodnutí celních orgánů nezákonná, neboť žalobce není podle čl. 201 odst. 3 celního kodexu celním dlužníkem, a proto mu nelze dodatečně vyměřit a předepsat k úhradě clo. Žalobce nebyl v celním řízení deklarantem a celní prohlášení nebylo činěno jeho jménem. Šlo o nepřímé zastoupení, kdy celní prohlášení bylo vždy podáno jménem nepřímého zástupce, nikoliv jménem žalobce. Dlužníkem se nestal ani z důvodů specifikovaných ve zbývajících částech čl. 201 odst. 3 celního kodexu, neboť celní prohlášení nebylo učiněno na podkladě údajů, v jejichž důsledku by nebylo clo splatné v souladu s právními předpisy nebo nebyla jeho část vybrána a údaje poskytnuté žalobcem k učinění celního prohlášení byly pravdivé. Ostatně celní úřad neuvedl, že by měl být žalobce celním dlužníkem a názor žalovaného je nesprávný. Žalovaný pravděpodobně vycházel z § 238 odst. 3 věta druhá celního zákona ve znění do 30. 4. 2004, kdy byla v případě nepřímého zastoupení společným a nerozdílným dlužníkem také osoba, v jejíž prospěch se celní prohlášení činilo. Přitom nelze pominout, že antidumpingové clo bylo vyměřeno i deklarantovi a osobě, jejímž jménem bylo učiněno celní prohlášení, tedy osobě odlišné od žalobce.

Žalobce také celním orgánům vytýkal, že nereagovaly na jeho žádost o sdělení místa a termínu pro nahlédnutí do spisu vedeného k celnímu řízení, v jehož rámci bylo za současného vyměření dovozního cla zboží propuštěno do volného oběhu. Spis nebyl obsažen ani připojen ke spisu sp. zn. NK0004/13/560501, který je vyměřovacím spisem a do něhož bylo žalobci umožněno nahlédnout a pořídit si jeho elektronickou kopii. Celní úřad i žalovaný svým postupem porušili § 11 odst. 2 zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, nezákonným procesním postupem neumožnili žalobci hájit práva v řízení, neboť dotčený spis by měl obsahovat např. údaje o kontrolách prováděných v řízení o propuštění zboží do volného oběhu.

Žalobce dále namítal, že i kdyby předmětné zboží podléhalo antidumpingovému clu, nelze je dodatečně uplatnit z důvodu dle čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea první celního kodexu. Argumentace žalovaného je v daném ohledu nemístná a předčasná, jestliže spis je neúplný a žalobci nebylo umožněno se seznámit s kompletním spisovým materiálem.

Žalobce uzavřel tím, že předmětné zboží bylo při propouštění do volného oběhu z hlediska závazného právního předpisu, a to přílohy I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87, správně deklarováno do podpoložky KN 7019 31 00. Z hlediska právně nezávazného kódu Taric odpovídalo jeho označení kódu Taric 91 a faktu, že nepodléhalo antidumpingovému clu.

Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí

žalovaného, jakož i dodatečný platební výměr vydaný celním úřadem zrušil, žalovanému vrátil věc k dalšímu řízení a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

K námitce týkající se nesprávných a neúplných skutkových zjištění žalovaný uvedl shodné skutečnosti jako v napadeném rozhodnutí. Ve vztahu k námitkám nesprávné aplikace nařízení č. 248/2011 pak odkázal na jednotlivé části odůvodnění rozhodnutí.

Dále konstatoval, že ačkoli došlo k dodatečnému doměření antidumpingového cla téměř po třech letech, stalo se tak v zákonné lhůtě, v souladu s čl. 220 odst. 1, čl. 221 odst. 1 čl. 221 odst. 3 celního kodexu. Žalobci byl celní dluh vyměřen dodatečným platebním výměrem doručeným dne 10. 7. 2013. Proti dodatečnému platebnímu výměru podal žalobce dne 9. 8. 2013 odvolání, o odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím, jež bylo žalobci doručeno dne 29. 5. 2014, dnem doručení nabyl dodatečný platební výměr právní moci. V souladu s čl. 221 odst. 3 celního kodexu se běh lhůty pro sdělení částky cla dlužníkovi staví ode dne podání opravného prostředku po dobu trvání řízení o opravném prostředku. Výše dodatečně vyměřeného celního dluhu tak byla žalobci sdělena ve lhůtě stanovené celním kodexem.

Žalovaný zdůraznil, že členění Taricu v období od 17. 9. 2010 do 31. 12. 2011 a dále v roce 2014 odpovídalo záměru zatížit antidumpingovým clem dovoz rohoží jiných než vyrobených ze skleněné vlny z Číny. A zcela odpovídalo i znění nařízení č. 248/2011. Až podoba členění Taricu v letech 2012 a 2013 vnesla do aplikace uvedených nařízení na dovoz dotčeného zboží nejednotnost. Proto se vzniklou situací zabýval GŘ TAXUD, výsledky byly zmíněny v rozhodnutí. Žalovaný setrval na názoru, že v letech 2012 a 2013 byl kód KN 7019 31 10 vytvořen pro rohože vyrobené z filamentů (nekonečných vláken) s výjimkou rohoží ze skleněné vlny a kód KN 7019 31 90 byl vytvořen pro rohože vyrobené ze skleněné vlny, nikoli pro rohože ze skleněných střížových vláken. Žalovaný zopakoval, že v důsledku členění Taricu v letech 2012 a 2013 vznikla nejednotnost v aplikaci antidumpingového cla na dovoz dotčeného zboží, výsledkem bylo též např. vydávání závazných informací o sazebním zařazení zboží s chybnými závěry o sazebním zařazení předmětného zboží do podpoložky celního sazebníku, jakou byla např. závazná informace ze dne 24. 2. 2012. Je zřejmé, že antidumpingovým clem byl zatížen dovoz rohoží vyrobených z nekonečných skleněných vláken (tedy i rohoží ze skleněné stříže) i v letech 2012 a 2013. Dále žalovaný uvedl, že pokud nebylo antidumpingové clo v letech 2012 a 2013 při dovozu dotčeného zboží z Číny vyměřeno a vybráno, je v kompetenci celních orgánů toto clo na základě čl. 220 celního kodexu dodatečně vyměřit a zaúčtovat. Ani v případě, kdyby antidumpingové clo nebylo vybráno z důvodu pochybení celního úřadu (např. byla vydána chybná závazná informace o sazebním zařazení zboží), nebyla by tato skutečnost na překážku provedení následné kontroly, žalovaný odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008-97.

K námitce uplatnění zásady legitimního očekávání vzbuzeného tím, že nebylo vyměřeno antidumpingové clo v letech 2012 a 2013 při dovozu stejného zboží, žalovaný uvedl, že ochrana principu legitimního očekávání je cílem čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Ovšem legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo je hodné ochrany dle uvedeného článku celního kodexu tehdy, pokud základ, na kterém očekávání spočívá,

způsobily příslušné orgány. V období konce roku 2010 a v roce 2011 nebyl shledán vůči žalobci žádný úkon celních orgánů, který by v něm mohl vzbudit dobrou víru o správnosti jím deklarované podpoložky Taricu při dovozu předmětného zboží nebo vzbudit očekávání, že jím dovážené zboží nepodléhá antidumpingovému clo a žalobce sám ani žádné takové jednání neuvádí. Závěry o sazebním zařazení zboží učinil žalobce, resp. jeho zástupce v celním řízení, bez přispění celních orgánů. Legitimní očekávání nemohlo vzbudit ani samotné propuštění zboží do volného oběhu na základě deklarovaných údajů, celní úřad tyto údaje neověřoval. Žalobcem uváděné písemnosti z roku 2012 takové legitimní očekávání logicky vzbudit také nemohly, neboť v předmětné době neexistovaly.

K roli odpovědi Evropské komise, Generálního ředitelství pro obchod, Ředitelství H – Ochrany obchodu a názoru GR TAXUD žalovaný plně odkázal na svůj názor uvedený v odůvodnění rozhodnutí.

K námitce nesprávné argumentace žalovaného § 104 odst. 1 písm. g) celního zákona žalovaný připustil, že znění § 104 odst. 1 písm. g) celního zákona ve znění platném a účinném v období mezi 1. 5. 2004 a 1. 7. 2011 skutečně řadilo mezi základní náležitosti rozhodnutí v celním řízení položku celního sazebníku. Následně s účinností zákona č. 104/2011 Sb. doznalo uvedené ustanovení změny a mezi základní náležitosti rozhodnutí v celním řízení je řazena podpoložka celního sazebníku, jak uvedl žalovaný v rozhodnutí. Žalobce však zcela pominul, že § 104 odst. 2 celního zákona ve znění platném a účinném v době propuštění zboží do volného oběhu muselo rozhodnutí o propuštění zboží do celního režimu obsahovat v případě, je-li rozhodnutím vyměřováno clo nebo daň, podpoložku celního sazebníku, což byl právě daný případ.

K námitce, že není možné antidumpingové clo dodatečně doměřit na základě nařízení č. 248/2011, neboť vstoupilo v platnost po dovozu předmětného zboží a po jeho propuštění do volného oběhu a prozatímní antidumpingové clo nebylo zajištěno, žalovaný odkázal na argumentaci v napadených rozhodnutích.

Podle žalovaného při určení dlužníka celní orgány vycházely z platné právní úpravy v čl. 201 celního kodexu, v podrobnostech žalovaný odkázal opět na odůvodnění napadených rozhodnutí. Nad rámec výkladu čl. 201 odst. 3 celního kodexu žalovaný podpůrně odkázal i na např. slovenskou verzi celního kodexu. Výklad, který učinil žalobce, by měl za důsledek, že tentýž unijní předpis by měl v jednotlivých členských státech zcela odlišné dopady na zúčastněné osoby. Žalovaný také upozornil na znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. 10. 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (dále jen „nový celní kodex“), podle jehož čl. 77 odst. 3 je dlužníkem v případě nepřímého zastoupení také osoba, na jejíž účet je celní prohlášení činěno. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 3/2014-40, který se smyslem čl. 201 odst. 3 věty druhé celního kodexu zabýval. V souladu s platnou právní úpravou byl tedy celní dluh doměřen jak deklarantovi, tak žalobci.

Žalovaný upozornil na to, že žalobce do spisu sp. zn. NK0004/13/560501 nahlédl dne 20. 8. 2013. Celní úřad ani žalovaný žalobci nebránili v nahlédnutí do spisu ve věci celního řízení, žalobce do spisu mohl nahlédnout u příslušného celního orgánu, který spis vede, přičemž žalobce si byl dobře vědom toho, jaký celní úřad zboží propustil do volného oběhu,

ve všech případech šlo o Celní úřad Praha D8. Žalovaný dodal, že žalobci, resp. jeho právnímu zástupci, je jistě známo, že jeho nepřímý zástupce v celním řízení byl držitelem povolení zjednodušený postup – místní celní řízení v dovozu a od 1. 11. 2010 držitelem povolení zjednodušený postup – místní celní řízení v systému e-Dovoz, který používal i při projednávání dovozů určených pro žalobce. V rámci zjednodušeného postupu probíhá veškerá komunikace mezi deklarantem a celním úřadem pouze elektronicky prostřednictvím strukturovaných datových zpráv, a to včetně dokladů vztahujících se k předmětnému dovozu, které zůstávají deklarantovi, a celnímu úřadu je poskytnut pouze jejich digitální otisk ve formě kontrolního HASH kódu, který slouží pro případné následné ztotožnění dokladů předložených deklarantem nebo dovozcem v rámci kontroly. Celní úřad tak má k daným dovozům pouze záznam ve své elektronické evidenci s HASH otisky dokumentů, totožným záznamem disponuje i deklarant, přičemž veškeré dokumenty vztahující se k danému dovozu má povinnost uchovávat držitel povolení zjednodušeného postupu a má je tedy, na rozdíl od celního úřadu, k dispozici. Argumentaci žalobce ohledně sdělení, který celní úřad propustil zboží do volného oběhu a u kterého je tedy umístěn příslušný spis, hodnotil žalovaný jako účelovou.

Pokud se žalobce dovolával aplikace čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea první celního kodexu, konstatoval žalovaný, že již první podmínka nebyla splněna. V případě žalobce Celní úřad Praha D8 dovážené zboží nezařadil do podpoložky celního sazebníku, o sazebním zařazení zboží nerozhodl a údaje v celním prohlášení neověřoval. Použití celních předpisů upravujících celní režim, do kterého bylo zboží propuštěno, se opíralo o údaje uvedené v celním prohlášení deklarantem. Postup celního úřadu ve smyslu čl. 71 odst. 2 a čl. 73 odst. 1 celního kodexu nelze označit za chybu ze strany celních orgánů, v důsledku které nebylo řádně vybráno clo.

K poslednímu žalobnímu bodu nezákonného sdělení penále žalovaný opětovně odkázal na závěry obsažené v napadeném rozhodnutí.

Na závěr svého vyjádření k žalobě žalovaný navrhnul, aby soud žalobu jako důvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí a řízení jejich vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), ve znění pozdějších předpisů, v rozsahu a z hlediska uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

Soud předesílá, že při vypořádání žalobních bodů vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2016, č. j. 2 Afs 251/2015-272 (všechny rozsudky dostupné na www.nssoud.cz), který některé sporné otázky mezi účastníky řízení již řešil v rámci kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ve věci sp. zn. 59 Af 59/2014 a na jehož odůvodnění si zdejší soud dovolí v detailech odkázat.

Nejprve musel soud reagovat na stručný žalobní bod spatřující nezákonnost rozhodnutí

celních orgánů v doměření antidumpingového cla po téměř třech letech od propuštění zboží do volného režimu. Ostatně k doměření cla po zákonem stanovené, svou povahou prekluzivní lhůtě, by soud musel přihlídnout i z úřední povinnosti (srov. judikatura Ústavního soudu např. obdobně sp. zn. I. ÚS 1419/07, III. ÚS 1463/07, III. ÚS 1341/08).

K dané otázce považuje soud za nutné zrekapitulovat následující fakta. Celní prohlášení bylo zástupcem žalobce jako deklarantem Nieten Internationale Spedition, s. r. o., podáno dne 16. 9. 2010, dne 17. 9. 2010 bylo celním úřadem přijato. Zboží bylo propuštěno do volného režimu dne 29. 9. 2010. Celním výměrem byla žalobci sdělena výše celního dluhu podle čl. 222 celního kodexu, clo bylo ve sdělené výši uhrazeno. Antidumpingové clo bylo doměřeno dodatečným platebním výměrem ze dne 10. 7. 2013, který byl žalobci doručen téhož dne. Dne 9. 8. 2013 se žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru odvolal. Žalovaný o odvolání rozhodl napadeným rozhodnutím vydaným dne 27. 5. 2014, jež bylo žalobci doručeno téhož dne.

Podle čl. 201 celního kodexu vzniká celní dluh při dovozu propuštěním zboží podléhajícího dovoznímu clu do volného oběhu, a to okamžikem přijetí celního prohlášení.

Podle čl. 220 odst. 1 celního kodexu platí, že nebyla-li částka cla vyplývající z celního dluhu zúčtována v souladu s čl. 218 a 219 nebo byla-li zúčtována ve výši, která je nižší než částka dlužná ze zákona, zúčtuje se částka cla, která má být vybrána nebo dovybrána, do dvou dnů ode dne, kdy se celní orgány o této situaci dověděly a mohou vypočítat částku dlužnou ze zákona a určit dlužníka (dodatečné zúčtování), přičemž tuto lhůtu lze prodloužit z důvodů stanovených v čl. 219.

Podle čl. 221 odst. 1 celního kodexu jakmile je částka cla zúčtována, musí být sdělena dlužníkovi odpovídajícím způsobem. Podle čl. 221 odst. 3 celního kodexu sdělení dlužníkovi nelze provést po uplynutí lhůty 3 let ode dne vzniku celního dluhu, přičemž běh této lhůty se staví ode dne podání opravného prostředku ve smyslu čl. 243 po dobu trvání řízení o opravném prostředku.

Podle čl. 243 odst. 2 celního kodexu lze opravný prostředek podat a) v prvním stupni u celních orgánů určených k tomuto účelu členskými státy; b) ve druhém stupni u nezávislého orgánu, jímž může být v souladu s platnými předpisy členských států soud nebo rovnocenný zvláštní orgán.

Je ponecháno na členských státech, jakým způsobem upraví procesní postup při sdělení částky cla dlužníkovi. Podle § 264 odst. 1, odst. 2 písm. b), odst. 3 celního řádu (ve znění účinném v době vydání prvostupňového rozhodnutí) se clo doměří z moci úřední na základě výsledku kontroly po propuštění zboží dodatečným platebním výměrem.

Lhůta, ve které takto musí celní orgány učinit, plyne přímo z čl. 221 odst. 3 celního kodexu (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2010, č. j. 7 Afs 40/2010-76, jež se rovněž zabýval během stanovené lhůty). Pro úplnost soud dodává, že lhůta pro doměření cla je svou povahou hmotněprávní, proto je třeba zásadně vycházet z pravidel obsažených v právních předpisech platných a účinných v době vzniku celního dluhu (viz. níže). Tedy v daném případě ze stavu, kdy nebyla účinná právní úprava počátku běhu lhůty

dle § 264 odst. 3 věta druhá celního zákona.

V souzeném případě vznikl celní dluh dle čl. 201 celního kodexu přijetím celního prohlášení dne 17. 9. 2010 v důsledku propuštění zboží do režimu volného oběhu. Pokud bylo clo zúčtováno v nižší výši, byly celní orgány oprávněny ve smyslu čl. 220 odst. 1 celního kodexu částku antidumpingového cla dovybrat, resp. doměřit dodatečným platebním výměrem ve smyslu § 264 celního zákona. Tříletá lhůta podle čl. 221 odst. 3 celního kodexu ke sdělení výše cla, jež mělo být při dovozu žalobcem uhrazeno v souladu s právními předpisy, počala běžet ode dne vzniku celního dluhu dne 17. 9. 2010 a skončila by po třech letech dne 17. 9. 2014. Běh lhůty byl však v souladu s čl. 221 odst. 3 celního kodexu staven podáním odvolání dne 9. 8. 2013, které je opravným prostředkem ve smyslu čl. 243 odst. 2 písm. a) celního kodexu. Bylo-li napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2014, jímž se končilo odvolací řízení jako řízení o opravném prostředku ve smyslu čl. 243 odst. 2 písm. a) celního kodexu, žalobci doručeno dne 27. 5. 2014, stalo se tak v rámci běhu zbývající části tříleté lhůty dle čl. 221 odst. 3 celního kodexu. Skutečnost, že clo bylo žalobci doměřeno s odstupem téměř tří let od propuštění zboží do volného režimu, tak nebyla shledána důvodem pro nezákonnost rozhodnutí celních orgánů. Soud uvádí, že k jiným závěrům ohledně prekluze práva doměřit clo žalobci ve skutkově obdobném případě nedospěl ani Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 3. 2016, č. j. 2 Afs 251/2015-272. Byť doměření cla po uplynutí tříleté lhůty nebylo tehdy v kasační stížnosti namítáno, musel by Nejvyšší správní soud k takové skutečnosti přihlídnout z úřední povinnosti.

V tomto směru se tedy soud ztotožnil se závěry žalovaného. Nicméně čl. 220 odst. 1 a čl. 221 odst. 3 celního kodexu nedávají odpověď na odvolací námitky, jimiž žalobce brojil proti možnosti aplikovat na uskutečněný dovoz skleněných rohoží nařízení č. 248/2011, které nabylo účinnosti až dnem 16. 3. 2011, tedy po podání celního prohlášení a propuštění zboží. S touto odvolací námitkou, kdy žalobce zároveň zdůraznil, že nedošlo ani k zajištění v podobě prozatímního cla dle nařízení č. 812/2010, a proto nelze aplikovat ani čl. 2 odst. 2 nařízení č. 248/2011, se žalovaný nevypořádal. Možností zpětné aplikace nařízení č. 248/2011 a vyměření konečného antidumpingového cla na dovoz předmětného zboží dle jeho čl. 2 odst. 1, resp. odst. 2 se žalovaný nezabýval. Žalovaný sice zmínil, že celní prohlášení bylo přijato dne 17. 9. 2010, tedy v době účinnosti nařízení č. 812/2010, nijak však nereagoval na tvrzení, že celní prohlášení bylo podáno již dne 16. 9. 2010. V uvedeném směru trpí rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelností. Jednalo se o nedostatek důvodů, který však činil napadené rozhodnutí pouze částečně nepřezkoumatelným, soud proto mohl přistoupit k vypořádání ostatních žalobních námitek.

Žalobce se doměření antidumpingového cla bránil také tím, že nebyl celním dlužníkem, proto mu výše cla nemohla být dodatečně sdělena.

Mezi účastníky není sporu o tom, že celní prohlášení podala společnost Nieten Internationale Spedition, s. r.o., jako deklarant, svým jménem. V celním řízení před Celním úřadem Praha D8 uvedená společnost zastupovala žalobce v rámci zjednodušeného postupu v systému e-Dovoz (viz. vyjádření žalovaného). Sám žalobce v žalobách potvrdil, že se jednalo o nepřímé zastoupení.

Podle čl. 201 odst. 3 celního kodexu je dlužníkem deklarant. V případě nepřímého

zastoupení je dlužníkem také osoba, jejímž jménem se celní prohlášení činí. Zastupování v celních věcech je upraveno v čl. 5 celního kodexu. Pro nepřímé zastoupení podle čl. 5 odst. 2 celního kodexu platí, že zástupce jedná vlastním jménem na účet jiné osoby.

Výkladem cit. článku celního kodexu a otázkou, kdo je dlužníkem v případě nepřímého zastoupení se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 3/2014-40, na jehož závěry si zdejší soud dovolí v úplnosti odkázat. Nejvyšší správní soud dovodil, že byť není vyjádření čl. 201 odst. 3 celního kodexu v českém jazyce zcela srozumitelné a totožné s jinými jazykovými verzemi celního kodexu, které jednoznačně uvádějí, že dlužníkem je také osoba, „*na jejíž účet se celní prohlášení činí*“ či „*v jejíž prospěch se celní prohlášení činí*“, „*smyslem čl. 201 odst. 3 věty druhé kodexu bylo v případech nepřímého zastoupení učinit také zmocnitele odpovědným za zaplacení celního dluhu*“. Že se jednalo o nepřesné jazykové vyjádření v české mutaci cit. článku celního kodexu potvrzuje i žalovaným zmíněný text čl. 77 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie, který je již do českého jazyka přeložen tak, že v případě nepřímého zastoupení je dlužníkem kromě deklaranta „*také osoba, na jejíž účet je celní prohlášení činěno*“. Lze tedy učinit závěr, že žalobce byl jako osoba, kterou společnost Nieten Internationale Spedition, s.r.o., v řízení před celními orgány zastupovala a na jejíž účet podala celní prohlášení, dlužníkem ve smyslu čl. 201 odst. 3 celního kodexu. Rovněž námitku doměření cla žalobci v rozporu s čl. 201 odst. 3 celního kodexu neshledal soud opodstatněnou.

Žalobce také zpochybňoval zákonnost uložení antidumpingového cla na dovoz rohoží ze skleněných vláken na základě zařazení pod TARIC kód platný pro rok 2011 podle nařízení č. 248/2011.

V obecné rovině soud uvádí, že základní právní rámec úpravy týkající se ochrany před dumpingovým dovozem je obsažen v základním nařízení Rady ES č. 1225/2009. Toto stanovuje několik možných způsobů ochrany členských států před dumpingovým dovozem zboží.

Základním předpisem na úrovni Evropské unie, který upravuje kombinovanou nomenklaturu, TARIC a sazební zařazení zboží, je nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 ze dne 23. 7. 1987, o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku (Úřední věstník L 256, 7. 9. 1987, s. 1, zvláštní vydání v českém jazyce, Kapitola 02, Svazek 02 str. 382); pro projednávaný případ ve znění nařízení Rady (ES) č. 254/2000 ze dne 31. ledna 2000, kterým se mění nařízení (EHS) č. 2658/87 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku (Úřední věstník L 28, 3. 2. 2000, s. 16, zvláštní vydání v českém jazyce, Kapitola 02, Svazek 09, str. 357). Toto nařízení je v souladu s čl. 249 Smlouvy o založení Evropského společenství (nyní čl. 288 Smlouvy o fungování Evropské unie) závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 zavedlo kombinovanou nomenklaturu založenou na osmimístných číselných kódech a slovním popisu zboží, která splňuje požadavky jak společného celního sazebníku, tak statistiky zahraničního obchodu Společenství a jiných politik Společenství týkajících se dovozu a vývozu zboží. Kombinovaná nomenklatura sestává

z harmonizovaného systému popisu a číselného označování zboží Světové celní organizace (prvních šest čísel), dalšího třídění Společenství k této nomenklatuře (podpoložky kombinované nomenklatury na sedmém a osmém místě), předběžných ustanovení, doplňkových poznámek ke třídám a kapitolám a poznámek pod čarou vztahujících se k podpoložkám kombinované nomenklatury. Kombinovaná nomenklatura je uvedena v příloze I. nařízení včetně celních sazeb, je každoročně novelizována nařízením Komise publikovaným v Úředním věstníku Evropské unie a jako součást nařízení je závazná a přímo použitelná.

Čl. 2 nařízení č. 2658/87 ukládá Komisi, aby zavedla *integrováný sazebník Evropských společenství (dále jen „TARIC“), jenž splňuje požadavky společného celního sazebníku, statistiky zahraničního obchodu a obchodní, zemědělské a jiných politik Společenství týkajících se dovozu nebo vývozu zboží. Tento sazebník se zakládá na kombinované nomenklatuře a skládá se z a) opatření stanovených v tomto nařízení; b) doplňkového třídění Společenství (dále jen „podpoložky TARIC“), nezbytného k provádění specifických opatření Společenství uvedených v příloze II; c) jakýchkoli jiných informací nezbytných pro uplatňování nebo správu kódů TARIC a doplňkových kódů vymezených v čl. 3 odst. 2 a 3; d) sazeb cel a jiných dovozních nebo vývozních poplatků, včetně osvobození od cla*

a preferenčních cel uplatňovaných při dovozu nebo vývozu specifického zboží; e) opatření uplatňovaných při vývozu nebo dovozu specifického zboží, uvedených v příloze II. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení jsou podpoložky TARIC určeny devátým a desátým místem, tvořícím spolu s číselnými kódy kombinované nomenklatury číselné kódy TARIC. Neexistuje-li žádné další třídění Společenství, označí se deváté a desáté místo číslicemi „00“. Podle čl. 5 odst. 1 nařízení používá Komise a členské státy TARIC při uplatňování opatření Společenství týkajících se dovozu do Společenství a vývozu z něj. Podle druhého odstavce téhož ustanovení se kódy TARIC a doplňkové kódy použijí na veškerý dovoz a případně veškerý vývoz zboží zahrnutého v odpovídajících podpoložkách. V souladu s čl. 6 nařízení „Komise zajišťuje zavedení, aktualizaci, správu a zveřejnění TARIC a využívá přitom podle možností prostředků automatického zpracování dat. Zejména přijme opatření nezbytná k a) integrování opatření obsažených v tomto nařízení nebo uvedených v příloze II do TARIC; b) zavedení kódů TARIC a doplňkových kódů; c) neprodlené aktualizaci TARIC; d) okamžitému zveřejnění změn TARIC v elektronickém formátu.“

Kódy TARIC (Tarif Intégré Communautaire) je nutné vnímat jako identifikátor zboží a k němu se vztahujících obchodních opatření (tarifních i netarifních, případně žádných). Stejně je třeba vnímat i užití čtyřmístného doplňkového kódu TARIC (předvídaného v čl. 3 odst. 3 nařízení), který zpravidla identifikuje konkrétní osobu - např. výrobce - z konkrétní země a konkrétní obchodní opatření, jež se ho týká. Užije-li deklarant v celním řízení určitý kód TARIC, je celní orgán oprávněn předpokládat, že tím odkazuje na konkrétní zboží a konkrétní obchodní opatření, s nimiž je příslušný kód TARIC svázán. Shodně je třeba nahlížet na užití kódu TARIC celním orgánem ve správním rozhodnutí. Toto vnímání kódů TARIC odpovídá postoji Soudního dvora, který kódy TARIC podrobuje výkladu z hlediska správného zařazení zboží pod tyto kódy a v případě nesprávného zařazení aprobejuje uložení antidumpingového cla a dokonce i pokuty příslušnému deklarantovi (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 7. 10. 2010 ve věci C-382/09, Stils Met, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí SDEU č. I/2010 na straně 9315). I v rozsudcích Nejvyššího správního soudu (např. ze dne 23. 3.

2011, č. j. 1 Afs 101/2010-83) bylo konstatováno, že TARIC nemá podobu právního předpisu, není právně závazný a pro uložení antidumpingového cla dle příslušného nařízení č. 248/2011 je rozhodující zařazení zboží pod čl. 1 tohoto nařízení.

Podle čl. 1 bod 1 nařízení č. 248/2011 se ukládá konečné antidumpingové clo z dovozu stříže ze skleněných vláken o délce nejvýše 50 mm, pramenců skleněných vláken, s výjimkou pramenců skleněných vláken, které jsou impregnovány a povrstveny a mají ztrátu žíháním více než 3 % (jak je stanoveno v normě ISO 1887), a rohoží vyrobených z nekonečných skleněných vláken, s výjimkou rohoží ze skleněné vlny, v současnosti kódů KN 70191100, ex70191200 a ex70193100 (kódy TARIC 7019120021, 7019120022, 7019120023, 7019120024, 7019120039, 7019310029 a 7019310099) a pocházejících z Čínské lidové republiky. Antidumpingové clo bylo na předmětné dovozy uvaleno ve výši 13,8 %.

Podle nařízení Komise (ES) č. 948/2009 ze dne 30. 9. 2009, kterým se měnila příloha nařízení Rady (EHS) č. 2658/87, o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku (celní sazebník pro rok 2010), a podle nařízení Komise (EU) č. 861/2010 ze dne 5. 10. 2010, kterým se měnila příloha I nařízení č. 2658/87, (celní sazebník pro rok 2011), nebyla položka 7019 31 Harmonizovaného systému dále roztržena a sedmé a osmé místo bylo označeno jen číslicemi 00. Do čísla Harmonizovaného systému 7019 spadala skleněná vlákna (včetně skleněné vlny) a výrobky z nich (například příze, tkaniny) a do položky Harmonizovaného systému 31 spadaly rohože (bez dalšího právně závazného roztržení).

Z hlediska členění TARIC, který určuje deváté a desáté místo kódu zboží, byla podpoložka KN 7019 31 00 roztržena do dne 16. 9. 2010 na rohože s nízkou kapacitou absorpce vlhkosti, určené výhradně pro použití v civilních letadlech (kód 20), a rohože ostatní (kód 90). S účinností ode dne 17. 9. 2010 bylo toto roztržení z hlediska TARIC změno z kódů 20 na 21 a z 90 na 91, přičemž původní rohože ostatní byly dále roztrženy na rohože ze skleněné vlny (kód 91) a ostatní (kód 99). Následně bylo uvedené rozčlenění změněno s účinností ode dne 1. 1. 2012 nařízením Komise (EU) č. 1006/2011 ze dne 27. 9. 2011, kterým se měnila příloha I nařízení č. 2658/87 (celní sazebník pro rok 2012).

V celním prohlášení byly žalobcem dovážené rohože ze skleněných vláken zahrnuty pod položku Harmonizovaného systému 7019 31, podpoložku KN 00, TARIC kód 91.

Při výkladu čl. 1 nařízení č. 248/2011 a zodpovězení otázky, na jaké rohože bylo nařízením č. 248/2011 uvaleno antidumpingové clo, je nepochybně rozhodné, z jakého druhu vlákna byla dovezená rohož v Čínské lidové republice vyrobena. Za účelem zařazení sporného zboží do kombinované nomenklatury je třeba zabývat se nejprve právními kritérii, použitelnými pro zařazení, a dále údaji, týkajícími se jejich uplatnění v projednávané věci.

Rozhodující kritérium pro sazební zařazení zboží obecně je třeba hledat v jeho objektivních charakteristikách a vlastnostech, jak jsou definovány zněním čísla KN a poznámek k třídám nebo kapitolám. I když vysvětlivky k harmonizovanému systému nemají kogentní povahu, jsou důležitými nástroji k zajištění jednotného použití společného celního sazebníku a jako takové poskytují informace využitelné pro jeho výklad.

Při zařazování zboží do kombinované nomenklatury je tudíž třeba postupovat takto:

Nejprve je třeba (1) přesně určit fyzické vlastnosti zboží a užití, k němuž je určeno; dále (2) je třeba s ohledem na znění položek příslušných tříd a kapitol (a) provést prozatímní zařazení na základě užití, k němuž je zboží určeno, a (b) provést prozatímní zařazení na základě fyzických vlastností zboží; v následující fázi (3) je třeba určit, zda společné posouzení znění položek a poznámek tříd a kapitol umožňuje jednoznačné a přesné zařazení; není-li to možné (4), musí být střet norem vyřešen použitím dalších interpretačních pravidel; nakonec (5) je třeba provést zařazení do (a) podpoložky harmonizovaného systému a (b) podpoložky kombinované nomenklatury.

Z tabulky kombinované nomenklatury k položce 7019 a podpoložek, s odkazem na vysvětlivky ke KN z roku 2016 (v podrobnostech soud odkazuje na přehlednou tabulku, jak byla zachycena v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2016, č. j. 2 Afs 251/2015-272) je nutno dovodit, že existují dva odlišné druhy skleněných vláken, ze kterých mohou být vyráběny výrobky spadající do jednotlivých podkategorií KN (stříž, pramence, příze, rohože, závojevina).

Skleněná vlákna tedy zahrnují dvě hlavní kategorie:

- a) textilní skleněná vlákna (skleněná vlákna z filamentů) vyrobená z textilního skla, tj. skleněné výrobky, jejichž filameny jsou většinou navzájem paralelní; textilní skleněná vlákna se většinou používají jako výztuž jiných materiálů, např. kompozitů, plastů,
- b) vlákna ze skleněné vlny; vlákna ze skleněné vlny (náhodně orientovaná vlákna) vyrobená rotačním spřádáním, užívají se převážně k izolačním účelům.

Existují tak dva druhy textilního skleněného vlákna:

- 1) (nekonečné) skleněné vlákno z filamentů, které se skládá z velkého počtu nekonečných paralelních filamentů s průměry obvykle mezi 3 a 34 μm (miúkr); po vytvoření jsou tyto nekonečné filameny spojené do pramene podle své velikosti (takzvané „klížení“), který je navržený tak, aby usnadňoval další výrobní kroky (řezání, vinutí, kroucení, tkaní atd.); meziprodukty se pak používají na výrobu některých komerčních druhů výrobků ze skleněných vláken (stříž, pramence, příze atd.),
- 2) nesouvislé skleněné vlákno z filamentů (střížové skleněné vlákno), které se skládá z filamentů krátké délky řezaných nebo lámaných během výrobního procesu a tažených do nekonečného pramene volně spojených vláken; obvykle se užívají ve tkaninách, například na obkládání stěn ve stavebnictví a ve stavebním odvětví.

Textilní skleněná vlákna lze dále zpracovávat na tyto výrobky tohoto čísla:

- rohože a síťoviny z chemicky vázaných vláken, tj. rohože ze stříže, rohože z nekonečných pramenů a typické netkané výrobky jako tenké listy (závojevina), kladené síťoviny (laid crims) atd.,

- textilie z mechanicky vázaných vláken, tj. tkaniny, nekrimpované textilie, pletené textilie, háčkové textilie, vpichované textilie jako například tkaniny z pramenců, otevřené síťoviny, sítě.

Podle nařízení č. 248/2011 – bod 11 – dotčeným výrobkem je: stříž (podkategorie skleněných vláken KN 7019 11 00), pramence (KN 7019 12 00), lunta a příze z nekonečných skleněných vláken a rohože vyrobené z nekonečných skleněných vláken s výjimkou rohoží ze skleněné vlny.

Podle nařízení č. 812/2010 – bod 15 a bod 17 – je ve vztahu k dotčenému zboží bod 15 identický s bodem 11 nařízení č. 248/2011 a bod 17 pak dále uvádí, že *„toto řízení se týká čtyř základních typů výrobků z nekonečných skleněných vláken – tj. stříže, pramence, rohože - s výjimkou rohoží ze skleněné vlny a příže“*.

Z uvedeného plyne, že zatímco v bodu 17 jsou uvedeny jen rohože s výjimkou rohoží ze skleněné vlny, bod 15 zcela jasně uvádí rohože z nekonečných skleněných vláken a označuje nařízení *„kterým se ukládá konečné antidumpingové clo a s konečnou platností vybírá prozatímní clo uložené na dovoz některých výrobků z nekonečných skleněných vláken pocházející z Čínské lidové republiky“*.

Uvedl-li tedy zákonodárce, že antidumpingovému clu podléhají jen rohože z nekonečných skleněných vláken, pak je třeba ztotožnit se s názorem žalobce, že nelze dovozovat, že i skleněná stříž je vyrobená z nekonečných skleněných vláken, a proto rohože vyrobené ze skleněné stříže jsou rohožemi vyrobenými z nekonečných skleněných vláken.

K používanému výrazu „filament“ soud s odkazem na skutečnosti zjištěné a rozebrané Nejvyšším správním soudem v shora označeném rozsudku uvádí, že výraz „filament“ je v textilní terminologii mezinárodním označením pro všechna vlákna neomezené délky, resp. všechna umělá textilní vlákna s výjimkou vláken, která jsou stříhána, řezána nebo trhána na určitou délku, a pro přírodní hedvábí. V češtině se slovo „filament“, a to právě s ohledem na mezinárodní význam tohoto výrazu, nahrazuje výrazem „nekonečné vlákno“. Nekonečným vláknem není vlákno, které je nastříháno.

Závěr celních orgánů, podle něhož výrobkem z nekonečných skleněných vláken je samotná stříž, neodpovídá výše uvedené tabulce KN. Podle ní stříž a rohože jsou jednotlivé produkty z textilních skleněných vláken, které jsou na stejné úrovni a jsou odlišeny KN – 7019 11, a 7019 31. Je-li proto spornou otázkou zařazení zboží v podobě rohože z nekonečného skleněného vlákna nebo rohože ze stříženého vlákna, je nezbytné vyhledat v tabulce vysvětlivek začátek k položce 7019 a pak pokračovat ve čtení tabulky směrem dolů ve směru (skleněné střížové vlákno - nadřazený pojem stříž - podkategorie) a patrně samotná stříž tak může být vyrobena jak z nekonečného skleněného vlákna, tak i ze skleněného střížového vlákna.

Pro účely posouzení nyní projednávané věci je třeba mít na zřeteli, že antidumpingovému clu podléhá jen stříž vyrobená z nekonečného skleněného vlákna. Pokud je samotná stříž vyrobená z nekonečného skleněného vlákna a z této stříže je následně

vyrobena rohož, pak lze uvažovat o tom, že tato rohož bude podrobena antidumpingovému clu – neboť by to odpovídalo smyslu a účelu nařízení zdanit výrobky z nekonečného skleněného vlákna. Stříž ze skleněné vlny ovšem uvalení antidumpingového cla nepodléhá a stříž z jiných sklených vláken než nekonečných také ne.

Nesprávná je ovšem úvaha žalobce, že pro uložení antidumpingového cla je rozhodující TARIC kód. V souladu s poznámkou č. 18 k čl. 1 nařízení se vymezení rozsahu výrobku, na nějž dopadá konečné antidumpingové clo, určuje kombinací popisu výrobku v čl. 1 odst. 1 nařízení a popisem výrobku podle příslušných kódů kombinované nomenklatury. Antidumpingové clo se tedy neukládá na dovoz veškerého zboží ze třetích zemí uvedeného pod příslušným kódem kombinované nomenklatury, ale jen na tu část zboží, která je uvedena popisem výrobku v úvodu čl. 1 odst. 1 nařízení. Sazba konečného antidumpingového cla je pak v čl. 1 nařízení stanovena v závislosti na zemi původu zboží a výrobce zboží. Již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 3. 2011, č. j. 1 Afs 101/2010 - 83, publ. pod č. 2374/2011 Sb. NSS, uvedl v souvislosti s kódem TARIC, že rozhodující pro uložení antidumpingového cla podle článku 1 nařízení Rady (ES) č. 954/2006 je dovoz výrobků definovaných v tomto článku. Kódy TARIC (případně doplňkové kódy TARIC) obsažené v tomto nařízení samy o sobě uložení konečného antidumpingového cla nezakládají, nýbrž slouží pouze jako stručná identifikace dovozů, na něž článek 1 nařízení dopadá.

Za situace, kdy vysvětlivky ke KN rozdělují rohože ze skleněných vláken na rohože ze stříže a rohože z nekonečných vláken, je samotným zákonodárcem považována pro účely uplatňování antidumpingového cla za výrobek z nekonečných skleněných vláken stříž stejně jako rohož (na stejné úrovni). Proto rohož vyrobená ze skleněné stříže není výrobkem, na který se vztahuje antidumpingové řízení a antidumpingové clo, neboť není rohoží vyrobenou z nekonečných skleněných vláken. Rohož ze skleněné stříže nekonečného skleněného vlákna je až výrobkem z jiného výrobku z nekonečného skleněného vlákna. Jak již bylo řečeno, zákonodárce přitom rohož vyrobenou z jiného výrobku z nekonečných skleněných vláken, tedy ze stříže nekonečných skleněných vláken, výslovně neoznačuje za výrobek, jehož se týká antidumpingové řízení.

Z uvedeného vyplývá, že pokud v dané věci nebylo osvědčeno, že žalobce dovezl produkty z nekonečných skleněných vláken, nebylo uvalení antidumpingového cla na místě.

V této souvislosti je třeba připustit, že celní orgány neměly dostatek podkladů pro závěr, zda dovozené zboží podléhá, či nepodléhá antidumpingovému clu. Závěr žalovaného, že předmětné zboží nejsou rohože ze skleněné vlny, resp. že se nejedná o rohože ze stříže skleněné vlny, nemá spolehlivý podklad ve spisu a v provedeném dokazování.

Pokud celní orgány již v době provádění kontroly po propuštění zboží nemohly zboží fyzicky zkoumat, pak je pravdou, že tato okolnost ovšem sama o sobě nemůže mít za následek závěr o tom, že skutkové závěry celních orgánů jsou nepodložené. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 3/2014 - 40, s odkazem na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 22. 11. 2012 ve věci *Digitalnet* (spojené věci C-320/11, C-330/11, C-382/11 a C-383/11), kontrolu zboží po jeho propuštění do navrženého celního režimu a změnu celního zařazení lze provést na základě písemných dokumentů, aniž musí celní orgány dotčené zboží fyzicky kontrolovat.

Z výsledku kontroly po propuštění zboží však nelze jednoznačně dovodit, že se v případě dovezeného zboží nejednalo o rohože ze stříže skleněné vlny. V rámci kontroly po propuštění zboží nebylo možné předmětné zboží zkoumat, když v době kontroly nebylo již k dispozici a nebyl k dispozici ani jeho vzorek nebo fotografie. Z označení zboží v obchodních dokladech jako „E-glass Chopped Strand Mat“ sice plyne, že jde o skleněnou stříž, ovšem již z něj nevyplývá, z jakých skleněných vláken je tato stříž vyrobena, zda ze skleněné vlny, když i skleněná vlna je skleněným vláknem, což celní orgány nezpochybňují, nebo z jiných skleněných vláken.

Bylo proto na celních orgánech, aby za situace, kdy přistoupily ke změně sazebního zařazení zboží a následnému uvalení antidumpingového cla, aby vyloučily či minimalizovaly pochybnosti o skutkových a právních důvodech zásahu do právní sféry žalobce. Z označení zboží v dokladech jako „E-glass Chopped Strand Mat“ logickým ani jazykovým výkladem nevyplývá, že se jedná o stříž z nekonečných skleněných vláken a nejedná se o stříž ze skleněné vlny. Žádná jiná skutková zjištění, která by nejasnost odstranila, nebyla v řízení provedena. Za takové situace bylo na celních orgánech, aby v pochybnostech vycházely z toho, co je pro žalobce příznivější.

Ani zjištěná skutečnost, že žalobce dovážel v roce 2012 rohože, které byly určeny a používány pro stejný účel, nemá v daném ohledu žádný praktický význam. Tato skutečnost totiž nijak argumentačně neposiluje ani nezduvodňuje postup správních orgánů v této věci, neboť nevypovídá určitě, jasně a srozumitelně o dovozu konkrétního zboží, které bylo předmětem řízení v posuzované věci. Zároveň byla tato skutečnost žalobcem zpochybněna tvrzením o tom, že pro stejný účel je možné používat rohože ze skleněné stříže bez ohledu na to, zda jde o stříž ze skleněné vlny nebo o stříž z jiných skleněných vláken. Nelze proto argumentačně stavět na tom, že žalobce neměl v daném ohledu žádné speciální požadavky a otázku použitelnosti konkrétního zboží ponechával na výrobci. Skutečnost, že výrobce v roce 2012 používal pro výrobu skleněných rohoží stříž z jiných skleněných vláken než ze skleněné vlny, kterou podle tvrzení žalobce používal předtím, mohla vyplynout i z obchodní politiky dodavatele, který mohl zareagovat právě na fakt, že s účinností od 1. 1. 2012 došlo ke změně kombinované nomenklatury v EU.

Nedůvodnými však soud shledal námitky žalobce ohledně založení legitimního očekávání ze strany celních orgánů a porušení čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea prvního celního kodexu.

Čl. 220 odst. 2 celního kodexu stanoví podmínky, při jejichž splnění nejsou celní orgány povinny provést dodatečné zúčtování cla při dovozu zboží, jak stanoví odst. 1 uvedeného článku. Podle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu dodatečné zúčtování cla neprovedou, pokud částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo přiměřeným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení.

K uvedené výjimce z povinnosti stanovit clo ve správné výši stanovené právními předpisy Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 3/2014-47,

konstatoval:

„[67] Pokud jde hned o první z uvedených podmínek, které se v zásadě domáhá stěžovatel, je důležité připomenout, že cílem článku 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu je chránit legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo, pokud jde o opodstatněnost všech skutečností uvedených v rozhodnutí o vybrání či nevybrání cla. Legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo je ovšem hodné ochrany jen tehdy, pokud základ, na němž spočívá toto očekávání, způsobily celní orgány. Právo na to, aby dovozní clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno, zakládají tedy pouze chyby přičitatelné aktivnímu jednání příslušných orgánů (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 27. 6. 1991, Mecanarte, C-348/89, Recueil, I-3277, body 19 a 23).

[68] K posouzení naplnění těchto podmínek je možné poukázat na znění čl. 71 odst. 2 celního kodexu, podle kterého: „Není-li celní prohlášení ověřováno, opírá se použití předpisů uvedených v odstavci 1 o údaje uvedené v celním prohlášení.“ Z údajů nacházejících se ve správním spise Nejvyšší správní soud ověřil, že všechny JSD relevantní pro projednávanou věc jsou označeny razítkem „Neověřováno“. Nelze proto než uzavřít, že hned první z podmínek pro nezaúčtování dovozního cla stanovených v čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu není splněna. Celní úřad neučinil vůči stěžovateli žádný úkon, ze kterého by tento mohl nabýt přesvědčení o správnosti jim zvoleného celního zařazení. V této souvislosti je možné odkázat též na stanovisko generální advokátky Soudního dvora Verici Trstenjak ze dne 7. 6. 2007 ve věci Agrover, C-173/06, která v pozn. 26 poznamenala, že v případě akceptace celního prohlášení nedochází k aktivnímu jednání - celní orgány se v těchto situacích pouze jednání zdržují.“

Ve světle shora uvedeného musí soud ve shodě se žalovaným konstatovat, že celní orgány nemohly založit legitimní očekávání žalobce, že clo vybrané při dovozu skleněných rohoží po propuštění do volného oběhu bylo stanoveno ve správné výši. Nebyl to příslušný celní orgán (Celní úřad Praha D8), ale deklarant, kdo dovážené skleněné rohože zařadil do příslušné podpoložky KN celního sazebníku (včetně uvedení TARIC kódu 91) a uvedl základ a sazbu pro výpočet cla a výši cla, jak je doloženo vyplněným tiskopisem JSD. Údaje v celním prohlášení příslušný celní úřad neověřoval. Použití celních předpisů upravujících celní režim, do kterého bylo zboží propuštěno, se tedy v souladu s čl. 71 odst. 2 celního kodexu opíralo o údaje uvedené v celním prohlášení deklarantem a zboží bylo Celním úřadem Praha D8 podle čl. 73 odst. 1 celního kodexu propuštěno do režimu volného oběhu. Nebyla tedy splněna první podmínka pro aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu a celní orgány postupovaly správně, pokud k doměření cla přistoupily. Lze zopakovat, že celní orgány vůči žalobci neučinily žádný úkon, z něhož by mohl nabýt přesvědčení, že dovážené skleněné rohože byly z hlediska stanovení cla zařazeny správně a celní sazba pro výpočet cla byla deklarantem zvolena v souladu s celními předpisy.

Legitimní očekávání žalobce, že mu clo nebude doměřeno, nemohly založit ani následné stanovisko k celnímu zařazení zboží (žalobcem zmiňované stanovisko k celnímu zařazení zboží ze dne 9. 2. 2012 a 14. 5. 2012), ani závazná informace o sazebním zařazení ze dne 24. 2. 2012 s chybnými závěry o sazebním zařazení zboží do podpoložky celního sazebníku. Tato stanoviska a závazná informace se netýkaly dovozů uskutečněných v roce 2011, a především byly založeny na číselném zařazení zboží po změně členění TARIC kódů

v roce 2012.

Soud opakuje, že princip legitimního očekávání je třeba vyložit tak, že orgán veřejné moci vytvoří svým vlastním úkonem určitou situaci, již adresát s důvěrou v akty vrchnostenského orgánu přizpůsobí své jednání a spoléhá na to, že ve své důvěře nebude zklamán. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008-97 (publikovaný ve Sb. NSS pod č. 1701/2008) konstatoval: „*K aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) nařízení č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, je nutné splnit tři kumulativní podmínky. Nejprve je třeba, aby clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany samotných příslušných orgánů, dále, aby tato chyba, které se dopustily tyto orgány, nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednající v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna, a konečně, aby tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení. Pouze tehdy, jestliže jsou tyto tři podmínky splněny, osoba povinná zaplatit clo má právo na to, aby clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno.*“

Lze tedy uzavřít, že celní orgány neporušily legitimní očekávání žalobce, že mu clo nebude doměřeno.

Soud se rovněž musí vyjádřit k námitce použití odpovědi Evropské komise jako důkazu. Ze spisového materiálu plyne, že žalovaný se v souvislosti s dovozy rohoží ze střížových skleněných vláken z Čínské lidové republiky, obrátil na Evropskou komisi - Generální ředitelství pro obchod, Ředitelství H - Ochrany obchodu. Tento orgán Evropské komise v odpovědi ze dne 29. 1. 2014 žalovanému mj. sdělil, že rohože vyrobené ze stříže spadají pod pojem „rohože vyrobené z nekonečných vláken (filamentů)“ a podléhají antidumpingovému clu uloženému nařízením č. 248/2011, s tím, že příčina nejasností ohledně výkladu je zřejmě lingvistická, s odkazem na stanovisko Generálního ředitelství pro daně a celní unii ze 103. zasedání Výboru pro celní kodex (TAXUD), jež bylo žalovanému poskytnuto. S označenými písemnostmi byl žalobce seznámen v průběhu odvolacího řízení a byl mu dán prostor reagovat na ně (viz. Seznámení se zjištěnými skutečnostmi a důkazy a Výzva k vyjádření, oboje ze dne 6. 3. 2014).

S žalobcem lze nepochybně souhlasit v tom směru, že se jedná o stanovisko k právnímu výkladu nařízení č. 248/2011 ze strany kompetentních orgánů Evropské komise, nikoli důkazní prostředek v obvyklém slova smyslu, sloužící pro zjištění skutkového stavu věci. Sám fakt, že žalovaný obsah těchto písemností užil na podporu výkladu sporné právní otázky, zda se na dovážené skleněné rohože vztahuje antidumpingové clo, žalobce nijak na jeho právech nezkrátil. Zvláště za situace, kdy byl žalobce před vydáním rozhodnutí s těmito listinami seznámen a měl prostor vyjádřit se k nim v průběhu odvolacího řízení.

Podle žalobce dále žalovaný nesprávně argumentoval § 104 odst. 1 písm. g) celního zákona, neboť v době, kdy bylo předmětné zboží propouštěno do volného oběhu, byla v cit. ustanovení celního zákona jako základní náležitost uvedena jen zbožová položka, nikoliv podpoložka.

Předně soud zdůrazňuje, že žalobcem rozporovaná argumentace byla učiněna ve vztahu k rozhodnutí o propuštění zboží do celního režimu, toto ovšem není předmětem

soudního přezkumu. Jak žalovaný sám ve vyjádření k žalobám připustil, dle § 104 odst. odst. 1 písm. g) celního zákona ve znění účinném do 1. 7. 2011, tj. v době, kdy bylo v jednotlivých případech předmětné zboží propuštěno do volného oběhu, byla skutečně náležitostí rozhodnutí o propuštění do celního režimu položka celního sazebníku, tedy prvních šest čísel Harmonizovaného systému popisu a číselného označování zboží. Podpoložka celního sazebníku je dle cit. ustanovení základní náležitostí takového rozhodnutí až s účinností od 1. 7. 2011. Nicméně i před novelizací § 104 odst. 1 celního zákona zákonem č. 104/2011 Sb. byla dle § 104 odst. 2 celního zákona náležitostí rozhodnutí (mimo těch uvedených v odst. 1) i podpoložka celního sazebníku, která doplňuje kód Harmonizovaného systému o podpoložku kombinované nomenklatury o další dvě číslice, bylo-li rozhodnutím vyměřováno clo. Odkaz žalovaného na nesprávné znění § 104 odst. 1 písm. g) celního zákona sám o sobě nezákonnost rozhodnutí nezpůsobil a nemohl nic změnit na tom, jak byla posouzena otázka podřazení dovezeného zboží pod čl. 1 nařízení č. 248/2011 a uvalení antidumpingového cla.

Dále žalobce spatřoval zkrácení svých práv v tom, že nebylo reagováno na jeho žádost o sdělení místa a termínu pro nahlédnutí do spisu k celnímu řízení. Žalobce odkazoval na § 11 odst. 2 zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky. Uvedený žalobní bod soud vyhodnotil jako nedůvodný.

Z § 11 odst. 1 zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, plyne oprávnění daňového subjektu nahlížet do spisu, a to buď v sídle příslušného orgánu celní správy, anebo na jeho územním pracovišti, a to podle toho, kde je spis nebo jeho příslušná část umístěna. Podle § 11 odst. 2 uvedeného zákona *příslušný orgán celní správy na požádání bezodkladně informuje daňový subjekt, na jakém místě je umístěn jeho spis nebo jeho příslušná část.*

Ze spisového materiálu (společné části předložené žalovaným ke všem podaným žalobám, vedené u sp. zn. 59 Af 59/2014) soud ověřil, že žalobci bylo umožněno nahlížet do spisu sp. zn. NK0004/13/560501 dne 20. 8. 2013 (viz. Protokol o nahlédnutí do spisu č. j. 11752-173/2013-560000-51). I žalovaný připustil, že celní orgány nereagovaly na výhradu žalobce při nahlížení do spisu a neinformovali ho výslovně o tom, který celní úřad vede spis týkající se propuštění předmětného zboží do příslušného režimu, a kdy do něj lze nahlédnout. Přesto má soud v shodě se žalovaným za to, že postup žalovaného, resp. celního úřadu při nahlížení do správního spisu nepředstavoval takové porušení procesních práv žalobce, jež mohlo mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce si musel být vědom toho, že případné dokumenty nemohou být součástí spisu sp. zn. NK0004/13/560501, neboť celní orgán místně příslušný k vedení kontroly po propuštění zboží, tedy Celní úřad pro Liberecký kraj, nevedl celní řízení o propuštění zboží do navrhovaného režimu a nevyměřil clo. Tyto skutečnosti jsou patrné přímo z obsahu správního spisu. Konkrétně již v Protokolu o seznámení s výsledky kontrolních zjištění kontroly po propuštění zboží ze dne 9. 7. 2013, následně i ve Zprávě o kontrole po propuštění zboží z téhož dne, jež byla se žalobcem řádně projednána, bylo uvedeno, že celní řízení o propuštění zboží vedl Celní úřad Praha D8. Žalobce tedy věděl, který celní úřad propouštěl v jednotlivých případech zboží do navrhovaného režimu, vydával celní výměry, a který by tedy případně vedl příslušný spis ve vztahu k propuštění zboží a vyměření cla. Nic mu nebránilo se na daný celní úřad se žádostí o zpřístupnění spisového materiálu obrátit.

V. Závěr a náklady řízení

Protože v řízení před celními orgány nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nebylo dostatečně podloženo a srozumitelně odůvodněno, že žalobce naplnil zákonem požadované podmínky pro vydání rozhodnutí o dodatečném doměření antidumpingového cla, a žalovaný se řádně nevypořádal se všemi uplatněnými odvolacími námitkami, zrušil soud napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a nezákonnost podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V dalším řízení bude žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vysloveným právním názorem soudu vázán. V dalším řízení bude jeho povinností znovu posoudit, zda jsou v dané věci splněny zákonem stanovené podmínky a objektivní důvody pro vydání rozhodnutí o doměření antidumpingového cla podle nařízení celního kodexu vzhledem k řádně a úplně posouzenému konkrétnímu žalobcem dovezenému zboží a jeho sazebnímu zařazení. Znamená to, že žalovaný, bude-li chtít clo doměřit, musí na jisto postavit, že žalobce v rozhodném období dovezl rohože ze stříže nekonečných skleněných vláken a nikoli ze stříže ze skleněné vlny. Žalovaný se přitom bude muset vypořádat i s otázkou doměření konečného antidumpingového cla a možné aplikace čl. 1 odst. 1 a čl. 1 odst. 2 nařízení č. 248/2011, jež nabylo účinnosti až dne 16. 3. 2011, na dovoz zboží, který byl uskutečněn ještě v době před tímto datem, u kterého nebylo prozatímní antidumpingové clo dle nařízení č. 810/2010 zajištěno.

Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s., neboť napadené rozhodnutí žalovaného zrušil též pro vady řízení.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, „[n]estane-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.“

Ve věci neúspěšnému žalovanému soud tedy uložil, aby žalobci uhradil náklady řízení. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku 3 000 Kč. Dále jsou náklady řízení tvořeny odměnou advokáta podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Zástupce žalobce, advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka odměny a náhrady advokáta zvyšuje o daň z přidané hodnoty podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, za použití sazby platné v době rozhodnutí soudu, tj. 21 %.

Odměna advokáta za 2 úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu] činí v souladu s § 7 bod 6., § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 2 x 3 100 Kč, tedy 6 200 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát nárok na paušální náhradu hotových výdajů 300 Kč za jeden úkon právní služby, v dané věci tedy 2 x 300 Kč, tj. 600 Kč. Náklady řízení jsou dále tvořeny částkou 1 428 Kč odpovídající 21 % sazbě daně z přidané hodnoty z odměny a příslušných náhrad v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. Náklady řízení o spojených věcech tedy celkem činí 11 228 Kč.

Žalovanému soud uložil, aby náhradu nákladů řízení žalobci k rukám jeho právního zástupce zaplatil v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 7. září 2016.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu